

Confusa, això mateix

Un relat de: [AiDuS](#)

Llegint clandestinament textos que l'autor, pròxim, no sap ni imagina que m'arriben.

Llegint se m'ompli la ment d'idees confuses i difícils d'explicar amb paraules, fins i tot amb gestos. Sols jo sé el que pense, el que pensem i mai diguem en veu alta. Però no per por o per vergonya, no. Sinó per no trobar la manera.

L'autor, autora en aquest cas, diu que en un passat ofegava les seues penes entre cossos i orgasmes, entre amants i estúpids. Homes que l'omplien pel simple fet de besar-la, acaronar-la, observar-la... Homes que no pretenien res més que això, a l'igual que ella.

Em sona tantíssim aquesta història, tristament.

Confusa diu que, possiblement, intentava sentir-se estimada, intentava guanyar la partida. Contrarestar els seus sentiments d'inferioritat i pujar la seua autoestima. A qui li amarga un dolç? Està clar, claríssim diria jo, que a tots ens agraden aquestos dolços... Però de vegades hi ha qui acaba obsessionant-se, i pot ser perillós.

Confusa, diu haver crescut d'aquesta peculiar manera. Confusa diu no empenedir-se'n de res. De res. Confusa, això mateix.

Des de fora, des del meu humil punt lector, em venen al cap moltes hipòtesis, la majoria exagerades, però moltes d'elles psicològicament encertades.

Des de fora, des del meu humil punt pròxim, em venen al cap inseguretats, la majoria estúpides, però moltes d'elles psicològicament encertades.

I m'entristeix trobar-me tant sovint amb casos com aquest que llig. El llig d'algú, l'observe d'altra, me'l comenten d'aquell... Què passa? Quin és el problema? No ho sé, jo no ho sé. Tampoc ho sap qui, amb tota la bona voluntat, em pregunta per gent que m'estime i jo... Jo no sé contestar. Són temes molt personals, vinguts de l'infantesa, de la necessitat humana de sentir-se preciats. Temes que, segurament, ni el propi protagonista, pròpia en aquest cas, sap que la perturben, que la capfiquen i que la transtornen.